

Sensació d'impunitat

«D'esquena al diàleg i abocat a la revenja més primitiva, l'Estat esdevé el principal motor de l'independentisme català»

La Fiscalia de l'Estat ha intervingut amb una celeritat insòlita per anul·lar els drets penitenciaris dels presos polítics. Aquest dimarts, ha presentat un recurs (<https://www.naciodigital.cat/noticia/206530/jutge/suspen/tercer/grau/dels/presos/politics>) que ha implicat la suspensió quasi immediata i automàtica del tercer grau i el retrocés automàtic a la situació anterior. No és sobrer recordar que es tracta d'un benefici penitenciari, no pas un privilegi o una irregularitat.

Des que l'Estat va decidir assignar la tasca de defensar la sagrada unitat de la pàtria espanyola a la cúpula judicial, l'erosió de drets i llibertats i l'alteració del principi de la divisió de poders ha estat una constant. Si el preu a pagar per mantenir unida Espanya és la supressió dels fonaments de la democràcia, que així sigui.

El reguitzell de despropòsits serà matèria d'estudi a les facultats de Dret. Des d'atorgar facultats d'execució penal al tribunal que exerceix el control de constitucionalitat (que no forma part del Poder Judicial) fins a suprimir la inviolabilitat parlamentària, passant la violació del principi de jutge natural o l'enviament de missatges de whatsapp amb amenaces.

El recurs de la Fiscalia contra el tercer grau dels presos polítics va en la mateixa línia. Es fonamenta en una suposada "sensació d'impunitat" que es crearia en la societat pel fet de veure uns polítics i activistes pacífics reunits amb les seves famílies.

Segurament, veure els feixistes de Blanquerna -que van provocar ferits- sense ni un dia de presó preventiva i amb una rebaixa de condemna per evitar l'ingrés penitenciari no provoca cap sensació d'impunitat a la societat. Com tampoc no la provoca veure que després de formatar 33 còpies dels discs durs de la comptabilitat del Partit Popular i destruir-los a cops de mall, la causa s'ha arxivat sense cap condemna. Impunitat? Gens ni mica!

La Fiscalia General de l'Estat està dirigida per Dolores Delgado, nomenada pel govern de Pedro Sánchez i que va ser ministra de Justícia del seu govern. Una persona que va confessar haver vist jutges i fiscals "divertint-se" amb menors en un congrés a Colòmbia i que no només no ho va denunciar, sinó que en va fer broma en un dinar amb el comissari Villarejo, el de les clavegueres.

La repressió esdevé addició quan un estat no troba frens ni contrapesos. A Espanya, a Hongria, a Polònia o a Turquia, tant li fa. Sempre hi trobarà noves víctimes per sacrificar. Que dos terços del Congrés aprovin -per acció o per omissió- la recepta repressiva per combatre l'independentisme no és una bona notícia per l'Estat.

D'esquena al diàleg i abocat a la revenja més primitiva, l'Estat esdevé el principal motor de l'independentisme català. Per més desencant o divisions que hi hagi dins del moviment, les accions de l'Estat cohesionen i imprimeixen nou impuls a una majoria ciutadana que torna a comprovar, un cop més, que la independència és l'únic camí possible. La mà estesa al diàleg des de Catalunya és potser l'última oportunitat que té l'Estat d'evitar perdre per sempre la majoria dels catalans.